

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ladislavy Mentbergerové a soudkyň Mgr. Lucie Jackwerthové a Mgr. Lucie Markové ve věci

žalobkyně: **FinArt s.r.o.**, IČO 47537787
sídlem Riegrova 373/22, 252 19 Rudná
zastoupená advokátem JUDr. Pavlem Dejlem LL.M.,PhD.
sídlem Jungmannova 24, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 424/16, 120 00 Praha 2
jednající prostřednictvím Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o 21 213 476 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27. února 2014, č. j. 15 C 240/2012-477, po zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. května 2020, č. j. 69 Co 351/2014-726, rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 23. listopadu 2021, č. j. 30 Cdo 2979/2020-776,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku II. **m ě n í** tak, že se žaloba, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobkyni 21 213 476 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,05 % od 25. 4. 2013 do zaplacení, **z a m í t á**.

- II. Žalobkyně je povinna nahradit žalované náklady řízení před soudy všech stupňů ve výši 4 500 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žalobkyně je povinna zaplatit České republice na náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně 8 864 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku na účet Obvodního soudu pro Prahu 2.
- IV. Žalobkyně je povinna zaplatit České republice na náhradě nákladů řízení před odvolacím soudem 691 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku na účet Městského soudu v Praze.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně rozsudkem ze dne 27. 2. 2014, č. j. 15 C 240/2012-477, zastavil řízení co do částky 12 924 172 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,05 % od 9. 11. 2012 do zaplacení (výrok I.), uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni 25 266 796 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,05 % od 25. 4. 2013 do zaplacení (výrok II.), zamítl žalobu v části týkající se úroků z prodlení z částky 25 266 796 Kč ve výši 7,05 % od 9. 11. 2012 do 24. 4. 2013 (výrok III.) a uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 257 431,90 Kč (výrok IV.).
2. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně původně domáhala zaplacení částky 38 190 968 Kč jako náhrady majetkové újmy podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), dále jen „OdpŠk“, jež jí měla vzniknout z důvodu nesprávného úředního postupu v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod spisovou značkou 14 Cm 69/2001.
3. Žalobkyně žalobní požadavky skutkově vymezila tak, že dne 1. 3. 1998 zakoupila za kupní cenu 56 400 000 Kč od společnosti Vxxx, a. s., IČO xxx, část podniku, do něhož náležely mj. nemovitosti v katastrálním území xxx, xxx a nemovitosti v katastrálním území Xxx (dále jen „nemovitosti“). Žalobkyně zamýšlela koupený majetek sanovat a poté jeho jednotlivé složky, zejména nemovitosti, dále prodat. Usnesením Krajského obchodního soudu v Praze ze dne 1. 10. 1998, sp. zn. 89 K 49/98, byl na majetek společnosti Vxxx, a. s. prohlášen konkurs. Správce konkursní podstaty zahrnul dne 18. 8. 2000 do soupisu konkursní podstaty úpadce také nemovitosti žalobkyně, v důsledku čehož byly žalobkyni znemožněny jakékoliv dispozice s nimi. Usnesením ze dne 22. 1. 2001, č. j. 89 K 49/98-201, uložil Městský soud v Praze žalobkyni povinnost podat proti správci konkursní podstaty žalobu na vyloučení nemovitostí ze soupisu konkursní podstaty úpadce. Excindační žaloba byla podána dne 21. 2. 2001, přičemž soudní řízení o této žalobě bylo pravomocně skončeno dne 3. 12. 2009, a to po doručení v pořadí čtvrtého rozhodnutí Vrchního soudu v Praze jako soudu odvolacího. Nemovitosti byly ze soupisu konkursní podstaty vyloučeny. Příčinnou průtahů byl podle žalobkyně výhradně nesprávný postup soudů, neboť žalobkyně svým jednáním k průtahům řízení nijak nepřispěla. Žalovaná ve svém stanovisku, sp. zn. 929/2010 - ODSK - ODSK/9, skutečnost, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu, nijak nerozporovala a přiznala žalobkyni nárok na přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu.
4. Podle žalobních tvrzení hodnota nemovitostí představovala 90 % majetku žalobkyně, přičemž žalobkyně tak nemohla konečným způsobem vyřešit úvěrové zatížení zamýšleným prodejem nemovitostí. Nejpozději okamžikem vydání rozhodnutí odvolacího soudu, které nabylo právní

moci dne 25. 1. 2005, mělo definitivně dojít k vyloučení nemovitostí ze soupisu konkursní podstaty úpadce a žalobkyně měla získat zpět dispoziční práva k nemovitostem. V důsledku nesprávného úředního postupu k tomu došlo až o 5 let později, kdy žalobkyně mohla realizovat prodej nemovitostí, aby uspokojila své závazky vůči věřitelům.

5. Žalobkyně se původně domáhala též náhrady škody v podobě věřitelům zaplacených úroků z pohledávek, na jejichž uspokojení byl určen výtěžek z prodeje nemovitostí ve výši 12 924 172 Kč s příslušenstvím, v průběhu řízení před soudem prvního stupně však vzala žalobu co do této částky zpět a soud řízení v tomto rozsahu výrokem I. zastavil.
6. Žalobkyně po částečném zpětvzetí žaloby (12 924 172 Kč) se domáhala: **1)** zaplacení částky 3 934 330 Kč jako škody, která jí měla vzniknout tím, že v letech 2004 až 2005 nemohla nemovitosti prodat, a tím přišla o možnost odečíst od základu daně z příjmu právnických osob daňovou ztrátu za období let 1999 až 2004, kterou by jinak mohla uplatnit, **2)** zaplacení částky 4 053 320 Kč jako ušlého zisku, který měl žalobkyni vzniknout jako rozdíl mezi tržní cenou nemovitostí v Xxx (dále jen „nemovitosti I“) k 31. 1. 2005 a cenou, kterou žalobkyně dosáhla prodejem nemovitostí I po jejich vyloučení ze soupisu konkursní podstaty úpadce, **3)** zaplacení částky 17 279 146 Kč jako ušlého zisku, který měl žalobkyni vzniknout jako rozdíl mezi tržní cenou nemovitostí v xxx (dále jen „nemovitosti II“) k 31. 1. 2005 a cenou, které bylo dosaženo dobrovolnou dražbou v roce 2010, to vše poníženo o čistý provozní příjem z nemovitostí.
7. Po stránce skutkové vyšel soud prvního stupně ohledně otázky nesprávného úředního postupu ze zjištění, která čerpal ze spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 14 Cm 69/2001 (*excindační žaloba žalobkyně na vyloučení nemovitostí v k.ú. Xxx a Xxx, Xxx z konkursní podstaty úpadce Vxxxxd, a.s. IČO xxx*), z něhož zjistil průběh celého soudního řízení, který zevrubně zrekapituloval na čl. 5-6 napadeného rozsudku. Při posuzování otázky, zda v posuzovaném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícím v nepřiměřené délce řízení, vyšel jednak ze zjištění, která učinil o průběhu soudního řízení ve věci excindační žaloby, a jednak přihlédl ke stanovisku žalované, která již při předběžném projednání nároku v řízení vedeném u soudu prvního stupně pod sp. zn. 26 C 149/2009, ve kterém se žalobkyně domáhala náhrady nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 14 Cm 69/2001, shledala nesprávný úřední postup spočívající v nepřiměřené délce řízení, za což žalobkyni odškodnila. Vycházejí ze skutečností, že posuzované řízení trvalo od 21. 2. 2001 do 3. 12. 2009, tj. 7 let a 10 měsíců, že proběhlo opakovaně na dvou stupních soudní soustavy, že jeho předmětem byla otázka, zda nemovitosti zakoupené žalobkyní patří nebo nepatří do konkursní podstaty úpadce, že soud v něm vyhlásil celkem čtyři rozsudky, z nichž tři byly jako nesprávné odvolacím soudem zrušeny, že ve věci byl vypracován znalecký posudek a bylo prováděno rozsáhlejší dokazování, že řízení probíhala na dvou stupních soudní soustavy, přičemž se nejednalo věc, která by byla extrémně složitá, avšak byl v ní shledán jeden delší průtah v trvání cca jednoho roku od srpna 2001 do července 2002, soud prvního stupně dovedl, že v daném případě skutečně došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícím v nepřiměřené délce uvedeného řízení, a proto se zabýval dále skutečností, zda-li tento nesprávný úřední postup je v příčinné souvislosti s tvrzenou škodou. Podle soudu prvního stupně bylo tak nutné předběžně stanovit, jaká by byla přiměřená délka řízení tak, aby k nesprávnému úřednímu postupu (spočívajícím v nepřiměřené délce řízení) nedošlo, tj. k jakému datu by řízení vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 14 Cm 69/2001 při obvyklém běhu událostí vzhledem k chování účastníků, chování státu, předmětu žaloby a obtížnosti sporu, mohlo být v přiměřené době skončeno.
8. Na základě zjištěného skutkového stavu dospěl k závěru, že obvykle tyto spory trvají cca 3-4 roky, a proto pokud bylo posuzované řízení zahájeno dne 21. 2. 2001, mělo být podle těchto úvah skončeno nejpozději počátkem roku 2005. Soud prvního stupně, ve shodě s žalobkyní, vzal jako

rozhodný okamžik, ke kterému mělo být posuzované řízení skončeno a ke kterému měly být žalobkyni vydány nemovitosti z konkursní podstaty a s tím spojené i navrácení dispozičních práv žalobkyni jako vlastníkovi uvedených nemovitostí, den, kdy nabylo právní moci v pořadí druhé rozhodnutí odvolacího soudu – Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 12. 2004, č. j. 13 Cmo 438/2004-136, tj. 25. 1. 2005. K tomuto datu pak posuzoval i žalobní tvrzení a jejich prokazování o tvrzené škodě a ušlém zisku.

9. Poté se soud prvního stupně zabýval požadavkem žalobkyně na zaplacení částky 4 053 320 Kč jako ušlého zisku z nemovitostí I. Z čestného prohlášení a výpovědi jednatele Sxxxl, s. r. o., IČO xxx, vzal za prokázané, že tato společnost měla v průběhu let 2004 a 2005 o koupi nemovitostí I zájem a nabízela žalobkyni částku 5 500 000 Kč. K danému prodeji však nedošlo, jelikož nemovitosti I nebyly s ohledem na soupis v konkursní podstatě v dispozici žalobkyně. Z tohoto důvodu nemohlo dojít k uzavření kupní smlouvy. Soud prvního stupně tak vzal za prokázané, že při obvyklém běhu událostí by s pravděpodobností hraničící s jistotou došlo k prodeji nemovitostí I již v průběhu roku 2004, popř. roku 2005. Ze znaleckého posudku vzal soud za prokázané, že nemovitosti I měly na počátku roku 2005 hodnotu 5 100 000 Kč. Z kupní smlouvy uzavřené dne 8. 4. 2010 mezi žalobkyni a společností Sxxx a. s., IČO xxx, vyplývá, že nemovitosti I byly prodány za 948 800 Kč. Soud tak měl za prokázané, že k prodeji těchto nemovitostí by fakticky v roce 2005 došlo, a to přinejmenším za částku uvedenou ve znaleckém posudku, a proto shledal žalobu v tomto rozsahu důvodnou.
10. Dále se zabýval požadavkem žalobkyně na zaplacení částky 17 279 146 Kč jako ušlého zisku z prodeje nemovitostí II. Z výpovědi svědka Ing. K. vzal za prokázané, že v letech 2003 - 2004 měla společnost AxxxS, a. s., IČO xxx, o nemovitosti II zásadní zájem, a to za cenu ve výši 115 000 000 Kč, přičemž měla zajištěno financování od bankovní instituce a byl vyhotoven návrh smlouvy o smlouvě budoucí kupní, jenž však nebyl uzavřen. Soud vzal za prokázanou i existenci dalších zájemců o koupi nemovitostí II, a to z výsledku xxx společnosti Axxx xxxg, a. s., IČO xxx, jež vlastní sousední pozemky. Existenci další snahy o prodej nemovitostí II shledal soud za prokázaný z čestného prohlášení Mgr. P., jenž zastupoval společnost Jxxx Lxxx Lxxx, s.r.o., IČO xxx. S ohledem na výše uvedené soud prvního stupně dospěl k závěru, že pokud by žalobkyně mohla s nemovitostmi II disponovat, pak při obvyklém běhu událostí by byly s pravděpodobností hraničící s jistotou prodány. Proto shledal žalobu také v tomto rozsahu důvodnou. Výši ušlého zisku určil částkou 17 279 146 Kč, k níž dospěl tak, že od ceny obvyklé v rozhodný okamžik (*určené znaleckým posudkem a související výpovědí znalce*) na 112 500 000 Kč odečetl částku 81 600 000 Kč, za kterou byly nemovitosti II prodány v dobrovolné dražbě, a dále odečetl částku 13 620 854 Kč, jež činila čistý provozní zisk žalobkyně z nemovitostí II od rozhodného okamžiku do prodeje nemovitostí II.
11. Soud se zabýval i nárokem žalobkyně na zaplacení částky 3 934 330 Kč, představující zaplacenou vyšší daňovou povinnost na dani z příjmu právnických osob. Ze znaleckého posudku společnosti Prague Accounting Services s.r.o., IČO 25094921, vzal soud za prokázané, že pokud by došlo k prodeji nemovitostí I a II v roce 2005, žalobkyně by mohla částku, které by prodejem nemovitostí dosáhla, zpětně započíst na dobu 7, popř. 5 let. Vzhledem k tomu, že nemovitosti byly prodány až v roce 2010 a 2011, byl odečet možný zpětně již pouze za dobu 5 let a v konečném důsledku s nulovým výnosem. Soud tak vzal za prokázané, že prodejem nemovitostí v letech 2010 a 2011 přišla žalobkyně o daňové výhody ve výše uvedené částce, které by jí v roce 2005 náležely. Soud proto i tento nárok žalobkyně shledal jako důvodný.
12. Proti rozsudku soudu prvního stupně podala žalovaná odvolání, které směřovalo proti výrokům II. a IV. Měla za to, že soud prvního stupně učinil nesprávné zjištění, že v řízení vedeném u soudu prvního stupně pod sp. zn. 26 C 149/2009 byl konstatován nesprávný úřední postup v posuzovaném řízení, protože toto řízení skončilo zastavením pro zpětvzetí žaloby, když žalobkyni

byla mimosoudně přiznána a vyplacena částka 60 000 Kč jako zadostiučinění nemajetkové újmy. Akcentovala přitom, že stanovisko v rámci předběžného projednání nároku je neformální a nezavazující a že otázka existence nesprávného úředního postupu jako odpovědnostního titulu je otázkou právní, kterou si soud musí posoudit sám, nelze ji učinit nespornou. Proto její stanovisko nelze vzít jako právně závazné v projednávané věci. Setrvala na svých tvrzeních, že v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 14 Cm 69/2001 (dále jen „posuzované řízení“) nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce řízení a že soudem prvního stupně stanovený rozhodný okamžik skončení tohoto řízení - leden 2005 - byl stanoven nesprávně, protože v této věci nebyly vyjasněny všechny relevantní otázky. Vzhledem k tomu, že posuzované řízení pravomocně skončilo dne 3. 12. 2009 a průtahy ve smyslu nečinnosti soudu byly shledány v délce jednoho roku, nemohlo posuzované řízení skončit nejdříve v prosinci 2005. V této souvislosti upozornila, že opakované rušení rozhodnutí soudu prvního stupně odvolacím soudem zakládá nesprávný úřední postup pouze v případech, kdy soud prvního stupně nerespektuje závazný právní názor nadřízeného soudu a že o takový případ se v dané věci však nejednalo. Nesouhlasila ani se závěry soudu prvního stupně, že by žalobkyně v roce 2005 s pravděpodobností hraničící s jistotou prodala nemovitosti I. a II. za tvrzenou cenu, ani s určením ceny nemovitostí tak, jak byla stanovena žalobkyní na základě předložených znaleckých posudků. Její návrh na vypracování revizních znaleckých posudků byl soudem prvního stupně zamítnut. Podle žalované se žalobkyni nepodařilo prokázat, že by s pravděpodobností hraničící s jistotou nemovitosti I. a II. prodala za tvrzenou cenu. Navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výroku II. změnil tak, že se žaloba co do částky 25 266 796 Kč s příslušenstvím zamítá.

13. Městský soud v Praze jako soud odvolací v této věci rozhodl poprvé rozsudkem ze dne 3. 12. 2014, č. j. 69 Co 351/2014-544, jímž rozsudek soudu prvního stupně ve výroku II. změnil tak, že se žaloba, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobkyni 25 266 796 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,05 % od 25. 4. 2013 do zaplacení, zamítá, a dále rozhodl o nákladech řízení. Potvrdil závěr soudu prvního stupně, že ve věci došlo ze strany státu k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce řízení. Rozhodný okamžik pro posouzení vzniku škody a příčinné souvislosti určil shodně jako soud prvního stupně. Odvolací soud však nesdílel závěr soudu prvního stupně, že by žalobkyně při obvyklém běhu událostí s pravděpodobností hraničící s jistotou prodala nemovitosti za cenu vyšší, než jakou jejich prodejem získala po skončení posuzovaného řízení, když dovodil, že není dána příčinná souvislost mezi tvrzenou škodu v podobě ušlého zisku a nepřiměřenou délkou předmětného řízení.
14. K dovolání žalobkyně byl výše uvedený rozsudek odvolacího soudu zrušen rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 30 Cdo 1181/2015-583 a věc byla vrácena odvolacímu soudu k dalšímu řízení. Ke kasačnímu rozhodnutí odvolacího soudu došlo z důvodu procesního pochybení odvolacího soudu, který v odvolacím řízení nezopakoval důkazy (zejména svědecké výpovědi), ze kterých dovodil odlišná skutková zjištění, a neprovedl důkaz navržený v odvolacím řízení (výpověď svědka Mgr. P.), čímž se odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu při výkladu a aplikaci ustanovení § 213 odst. 2 a odst. 4 o. s. ř.
15. Městský soud v Praze jako soud odvolací v pořadí druhým rozsudkem ze dne 26. 4. 2017, č. j. 69 Co 351/2014-552 změnil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku II. tak, že se žaloba, kterou se žalobkyně domáhala uložení povinnosti žalované uhradit jí částku 25 266 796 Kč s příslušenstvím, zamítá (výrok I.), a dále rozhodl o nákladech řízení. Odvolací soud vyšel částečně ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, částečně pak zopakoval dokazování (výslechy svědků), provedl nový důkaz výsledkem znalce a došel v otázce vzniku škody a příčinné souvislosti k jiným závěrům než soud prvního stupně. Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že posuzované řízení bylo nepřiměřeně dlouhé. Nárok žalobkyně na náhradu ušlého zisku v podobě rozdílu mezi tržní cenou nemovitostí ke dni 31. 1. 2005 a cenou, kterou dosáhla

žalobkyně prodejem nemovitostí v roce 2010 a 2011, však zamítl s odkazem na předchozí rozhodnutí Nejvyššího soudu v této věci a v něm uvedenou judikaturu vycházející z premisy, že není dána příčinná souvislost mezi nepřiměřenou délkou řízení a pohybem cen nemovitostí na trhu. Odvolacím soudem byl rovněž zamítnut nárok na náhradu škody, která měla spočívat ve vyšší daňové povinnosti žalobkyně na dani z příjmů právnických osob, neboť v důsledku nepřiměřeně dlouhého posuzovaného řízení nemohla žalobkyně nemovitosti prodat a následně odečíst od základu daně z příjmů právnických osob daňovou ztrátu za roky 1999 - 2004. Odvolací soud na podkladě zopakovaných i nových důkazů (výslechy svědků) uzavřel, že žalobkyně neprokázala, že by při pravidelném běhu událostí předmětné nemovitosti v roce 2005 skutečně prodala s tím, že žalobkyní předložené důkazy ponechaly skutková zjištění v rovině spekulací a obecného nekonkrétního zájmu (některých subjektů) o koupi nemovitostí. Odvolací soud tedy neshledal ani příčinnou souvislost mezi tvrzenou škodou v podobě ušlého zisku a nepřiměřenou délkou posuzovaného řízení.

16. Dovolání žalobkyně proti tomuto rozsudku odvolacího soudu bylo odmítnuto usnesením Nejvyššího soudu ze dne 11. 9. 2018, č. j. 30 Cdo 3991/2017-585.

17. Ústavní soud v posuzované věci shledal, že závěr o neprokázání toho, že by došlo k uzavření smlouvy o prodeji nemovitostí v roce 2005 nebýt nesprávného úředního postupu, nebylo možno vystavět na samotné skutečnosti, že svědci, kteří hovořili o zájemcích o koupi, se o ceně vyjadřovali v určitém rozpětí nebo okolo určité částky. Hodnocení Městského soudu v Praze, že nebylo prokázáno, že nebýt nesprávného úředního postupu by stěžovatelka své nemovitosti prodala v roce 2005, protože nebyla prokázána zcela přesná výše kupní ceny, která by byla sjednána, představuje podle Ústavního soudu postup rozporný s čl. 36 odst. 3 listiny. Řádné vyhodnocení posuzované věci vyžadovalo provést podrobné vyhodnocení provedených důkazů a jejich základě zhodnotit, zda stěžovatelka prokázala existenci vážných zájemců o koupi jejích nemovitostí v roce 2005, kteří by při pravidelném běhu událostí – nebýt nesprávného úředního postupu – stěžovatelčiny nemovitosti koupili. Předestřel, na základě jakých konkrétních okolností by bylo možné hodnotit, že šlo skutečně o vážné zájemce o koupi nemovitostí žalobkyně v roce 2005 s tím, že pokud by v tomto směru bylo tvrzení žalobkyně věrohodně prokázáno, bylo by na místě na základě hodnocení z tvrzení žalobkyně o ceně, za kterou by je prodala, na základě hodnocení výpovědí svědků o ceně, za kterou by zájemci koupili, a případně dalších zjištěných okolností provést hodnotící úvahu, zda by při pravidelném běhu události došlo k jejich prodeji v roce 2005. Ústavní soud proto uložil odvolacímu soudu, aby svědecké výpovědi znovu vyhodnotil a odstranil popsané vady dosahující ústavní roviny.

18. Městský soud v Praze jako soud odvolací v pořadí třetím rozsudkem ze dne 29. 5. 2020, č. j. 69 Co 351/2014-726 změnil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku II. tak, že se žaloba, kterou se žalobkyně domáhala uložení povinnosti žalované uhradit jí částku 25 266 796 Kč s příslušenstvím, zamítá (výrok I.), a dále rozhodl o nákladech řízení. Odvolací soud dokazování doplnil o opakované výslechy svědků J. D. a JUDr. V. P. a dospěl k totožnému závěru jako ve svých předchozích rozhodnutích, tedy že nelze dovést opodstatněnost nároku žalobkyně. Konstatoval, že ačkoliv svědci tvrdili, že o koupi nemovitosti se žalobkyní jednali, měli představu o jejich stavu a měli i představu o tom, jak by s těmito nemovitostmi po koupi naložili, nebylo prokázáno, že šlo o skutečně vážné zájemce, u kterých by, nebýt nesprávného úředního postupu, bylo možné důvodně očekávat, že by předmětné nemovitosti s dostatečnou mírou pravděpodobnosti v uvedené době od žalobkyně skutečně koupili. Uvedl, že po opětovném zhodnocení výpovědí uvedených svědků setrvává na závěru, že žalobkyní tvrzený zájem o prodeji předmětných nemovitostí v roce 2005 zůstal v rovině spekulací a obecného nekonkrétního zájmu určitých subjektů. Neshledal tedy příčinnou souvislost mezi nepřiměřenou délkou řízení a

žalobkyní tvrzenou škodou v podobě ušlého zisku. Měl za to, že pokud by byl zájem o prodej nemovitostí vážný, byla by uzavřena smlouva o smlouvě budoucí s náležitými podmínkami.

19.K dovolání žalobkyně byl rozsudek odvolacího soudu ze dne 29. 5. 2020 v části výroku I., pokud jím byl změněn výrok II. rozsudku soudu prvního stupně ohledně povinnosti žalované zaplatit žalobkyni 21 213 476 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,05 % od 25. 4. 2013 do zaplacení, a ve výrocích II. a III. zrušen rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 23. 11. 2021, č. j. 30 Cdo 2979/2020-776 a věc byla v uvedeném rozsahu vrácena odvolacímu soudu k dalšímu řízení. Ve zbylém rozsahu bylo dovolání žalobkyně zamítnuto. Nejvyšší soud v uvedeném rozsudku nejprve vyzvedl nosné argumenty Ústavního nálezu v této věci ze dne 5. 3. 2019, sp. zn. III. ÚS 3456/18 a poté zrekapituloval judikatorní závěry Nejvyššího soudu týkající se ušlého zisku plynoucí z rozsudku ze dne 3. 2. 2021, sp. zn. 27 Cdo 149/2019, ve kterém Nejvyšší soud uvedl definici ušlého zisku, jakým způsobem musí být škoda v podobě ušlého zisku vymezená, co je určující pro výši ušlého zisku a jaké jsou rozhodné okolnosti pro jeho prokazování, včetně toho, koho tíží důkazní břemeno. Dále vysvětlil, co se rozumí pod pojmem substancování a břemeno substancování s akcentem na posuzovanou věc a s tím, že ohledně událostí vedoucích k ušlému zisku s ohledem na pravidelný běh věcí, nebýt škodní události, lze předestřít i takový děj, který by vedl ke vzniku ušlému zisku za splnění dalších okolností, přičemž se zpravidla vyžaduje, aby děj vedoucí k ušlému zisku byl již započatý, nebo aby bylo podloženo, že se děj nepochybně měl začít naplňovat. Zdůraznil, že okolnost, komu by byly nemovitosti prodány, je pro posouzení otázky, zda škoda vznikla, nepodstatná, a zájem na osvětlení dané okolnosti tak může mít především strana žalovaná. Podle Nejvyššího soudu by nemělo být při posuzování této věci opomenuto, že žalobkyně v podání z 30. 1. 2014 uvedla, že nemovitosti v Praze by v lednu 2005 prodávala v dobrovolné dražbě a že ve vztahu k nim mohou obstát důkazy hovořící o ekonomické výhodnosti realizace jejich prodeje v roce 2005. Odvolací soud shledal odůvodnění rozsudku odvolacího soudu ve vztahu k nemovitostem v Praze nedostatečné s tím, že odvolací soud hodnotil nárok žalobkyně ve vztahu k těmto nemovitostem neúplně a tedy nesprávně. Akcentoval přitom, že v řízení mělo být prokazováno, zda by žalobkyně při pravidelném běhu věcí v rozhodné době předmětné nemovitosti prodala. Ve vztahu k nemovitostem I. (nemovitosti v xxx) dovolání žalobkyně zamítl s tím, že prakticky jediným relevantním důkazem v tomto ohledu byla výpověď svědka D., přičemž odůvodnění rozsudku odvolacího soudu ve vztahu k jeho výpovědi shledal jako dostatečné.

20.Odvolací soud v této věci rozhodoval již počtvrté. Předmětem odvolacího přezkumu zůstaly pouze dva ze tří nároků žalobkyně, o nichž rozhodl soud prvního stupně výrokem II., a to nárok žalobkyně na zaplacení částky 17 279 146 Kč představující její ušlý zisk z prodeje nemovitostí v Xxx, Xxx (*podle žalobních tvrzení ušlý zisk představoval rozdíl mezi obvyklou cenou nemovitostí v Xxx, Xxx, v lednu 2005 a cenou, které bylo dosaženo dobrovolnou dražbou v roce 2010, vše poníženo o čistý provozní příjem z nemovitostí*), a nárok na zaplacení částky 3 934 330 Kč představující její vyšší daňovou povinnost na dani z příjmů právnických osob v souvislosti s prodejem nemovitostí v Xxx, Xxx a v Xxx v roce 2010 a 2011 oproti daňovým výhodám, které by ji náležely v roce 2005 (*podle žalobních tvrzení tato škoda měla vzniknout tím, že v letech 2004-2005 nemohla nemovitosti prodat, a tím přišla o možnost odečíst od základu daně z příjmu právnických osob daňovou ztrátu za období let 1999-2004, kterou by žalobkyně jinak mohla uplatnit*). O nároku žalobkyně na zaplacení částky 4 053 320 Kč, který podle žalobních tvrzení představoval ušlý zisk z prodeje nemovitostí v Xxx (*tj. rozdíl mezi obvyklou cenou nemovitostí v Xxx ke dni 31. 1. 2005 a cenou, kterou žalobkyně dosáhla prodejem těchto nemovitostí po jejich vyloučení z konkursní podstaty úpadce*), bylo již pravomocně rozhodnuto rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2020, č. j. 69 Co 351/2014-726 ve spojení s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 23. 11. 2021, č. j. 30 Cdo 2979/2020-776, jímž bylo dovolání žalobkyně vztahující se k tomuto nároku výrokem II. zamítnuto. Ohledně tohoto nároku byla žalobkyní podaná ústavní stížnost, která je vedená u Ústavního soudu pod sp. zn. III. ÚS 446/22, o níž dosud nebylo rozhodnuto.

21. Podáním ze dne 30. 9. 2022 žalobkyně navrhla vyloučení části věci týkající se daňové ztráty vzniklé v souvislosti s později realizovaným prodejem nemovitostí v Xxx, Xxx a v Xxx k samostatnému projednání a přerušení tohoto řízení do doby rozhodnutí Ústavního soudu o ústavní stížnosti žalobkyně. Oba dva návrhy žalobkyně byly odvolacím soudem zamítnuty na jednání odvolacího soudu dne 5. 10. 2022.
22. Žalobkyně byla poté odvolacím soudem vyzvána k úpravě žalobního nároku na zaplacení daňové ztráty v souvislosti s tím, že nárok žalobkyně na ušlý zisk v souvislosti s prodejem nemovitostí v Xxx byl již pravomocně zamítnut a že do nároku týkajícího se daňové ztráty byl promítnut i prodej nemovitostí v Xxx. Žalobkyně na poučení odvolacího soudu reagovala podáním ze dne 17. 10. 2022, č.l. 936.
23. Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 správnost rozsudku soudu prvního stupně, včetně správnosti jeho postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo, a poté, kdy důkazní řízení doplnil podle § 213 odst. 2 a 4 o. s. ř. a žalobkyni v rámci předvídatelnosti svého rozhodnutí poučil o svém odlišném právním názoru na posouzení otázky nesprávného úředního postupu v posuzovaném řízení, dospěl k závěru, že odvolání žalované je opodstatněné.
24. V průběhu daného odvolacího řízení poté, kdy odvolací soud zopakoval výslech svědka JUDr. V. P. a ing. P. P., xxx společností, které měly mít vážný zájem o koupi nemovitosti v Xxx, Xxx v roce 2005 a které by při pravidelném běhu událostí – nebýt tvrzeného nesprávného úředního postupu – tyto nemovitosti koupily, za účelem posouzení, zda šlo skutečně o vážné zájemce o koupi těchto nemovitostí, a znalce Jiřího Brejchy, který zpracoval jménem společnosti B. S. O. spol. s r.o. znalecký posudek předložený žalobkyní (*o obvyklé ceně nemovitostí v Xxx, Xxx ke dni 31. 1. 2005*), za účelem posouzení relevance odborných závěrů znaleckého posudku, který sloužil jako podklad pro formulaci žalobních tvrzení odůvodňujících jednotlivé dílčí žalobní nároky, žalovaná setrvala na své zásadní odvolací námitce ohledně nesprávného úředního postupu, resp. že byl nesprávně určen rozhodný okamžik, kdy mělo posuzované řízení skončit. V podání ze dne 8. 11. 2022 akcentovala rozdílnost při posuzování nepřiměřenosti délky řízení z hlediska nároku na nemajetkovou újmu, kdy je relevantní doba, po kterou byl účastník v nejistotě, tj. od počátku řízení do jeho konce, a v případě odškodnění ušlého zisku, popřípadě jiné škody, kdy je třeba určit rozhodný okamžik, kdy posuzované řízení mělo skončit. Žalovaná má za to, že tento rozhodný okamžik v dané věci nastal později. Soudy však dosud nebraly do úvahy důvody, pro něž posuzované soudní řízení nemohlo skončit do čtyř let od podání žaloby, které žalovaná zevrubně popsala v uvedeném podání v bodu III. Nesprávné určení rozhodného okamžiku, kdy mělo toto řízení skončit, má podle žalované vliv na vznik škody, její výši a příčinnou souvislost mezi odpovědnostním titulem a vznikem škody.
25. Žalovaná se současně vyjádřila ke znaleckému posudku společnosti B. S. O. spol. s r.o. Podle jejího názoru není použitelný a pro účely stanovení výše ušlého zisku z něj nelze vycházet. Postup znalce při stanovení obvyklé ceny označila za vadný, neboť v něm znalec nezohlednil skutečný stavebnětechnický charakter nemovitosti ani k datu jejich ocenění ani k datu vypracování znaleckého posudku, oproti dražební vyhlášce v posudku nezmínil, že v části areálu došlo ke kontaminaci podzemních vod a zeminy ropnými látkami, přičemž tato skutečnost byla pravděpodobně zohledněna v posudku znalce Ing. arch. Libora Ferbra, který za účelem odhadu ceny předmětu dražby odhadl cenu nemovitostí na 85 000 000 Kč, a nekorigoval ani výslednou cenu o vypořádání zástavních práv, které ke dni ocenění na nemovitostech vázly a které se pravděpodobně promítly i do posudku Ing. arch. Libora Ferbra v roce 2011 (*na nemovitostech vázlo od roku 1999 zástavní právo ve výši 160 000 000 Kč*). Dále se žalovaná vyjádřila i ke zvolené metodě stanovené obvyklé ceny nemovitosti v Xxx, Xxx, ke dni 31. 1. 2005.

26. Žalobkyně považovala námitky žalované (viz podání ze dne 9. 11. 2022) za nepřípustné s tím, že po deseti letech od zahájení řízení a po více než osmi letech od podání odvolání vznáší nové argumenty a námitky proti znaleckému posudku z 30. 8. 2012. Obsáhle se pak vyjádřila k jednotlivým námitkám žalované proti znaleckému posudku a proti osobě znalce. Měla za to, že tyto námitky žalované jsou procesně nemožné v režimu neúplné apelace a že navíc jsou zčásti záměrnou dezinterpretací.
27. Žalobkyně se důsledně ohradila proti námitce žalované ohledně nesprávného úředního postupu posuzovaného řízení a nesprávného určení okamžiku, kdy mělo posuzované řízení skončit (*viz podání ze 13. 1. 2023*). Argumentovala tím, že žalovaná zpochybnila otázky, které byly již dávno vyřešené, když o jejím nároku na zaplacení ušlého zisku souvisejícího s nemovitostmi v Xxx bylo již částečně pravomocně rozhodnuto, a to rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2020, č.j. 69 Co 351/2014-726, ve kterém odvolací soud dospěl k závěru, že posuzované řízení bylo zatíženo nesprávným úředním postupem a mělo skončit nejpozději na přelomu let 2004 a 2005. Žalobkyně má za to, že pokud byly dané otázky v předmětném řízení již vyřešeny a rozhodnuty, mohou být jen stěží nyní odvolacím soudem posouzeny ve vztahu ke zbylé části jejího nároku jinak. Podle žalobkyně tyto otázky byly vyřešeny odvolacím soudem správně a v souladu s ustálenou soudní praxí, řešení daných otázek nezpochybnil v rámci opakovaného přezkumu rozhodnutí odvolacího soudu ani Nejvyšší soud ani Ústavní soud. Setrvala na své argumentaci, že posuzované řízení mělo skončit ke konci roku 2004, neboť k tomuto datu přesáhlo posuzované řízení průměrnou dobu trvání sporů vyvolaných konkursem zahájených u Městského soudu v Praze, a že tak za rozhodný okamžik, ke kterému posuzované řízení mělo být skončeno, a nemovitosti měly být z konkursní podstaty žalobkyni vydány, byl stanoven správně ke dni právní moci usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 12. 2004, č. j. 13 Cmo 438/2004-136, tj. ke dni 25. 1. 2005. Tyto otázky opakovaně posuzoval odvolací soud ve všech svých předcházejících rozhodnutích (ze dne 3. 12. 2014, 26. 4. 2017 a 29. 5. 2020) a vždy dospěl ke shodnému závěru, že na straně státu došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce řízení, přičemž za rozhodný okamžik označil okamžik vydání druhého rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 12. 2004, resp. nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, tj. 25. 1. 2005. Na uvedených závěrech odvolacího soudu neshledal nic nesprávného v rámci přezkumu rozhodnutí odvolacího soudu ani Nejvyšší soud ani Ústavní soud. Naopak např. Ústavní soud v nálezu ze dne 5. 3. 2019, sp. zn. III. ÚS 3456/18 výslovně poukázal na závěry odvolacího soudu, že „*v řízení před krajským soudem o stěžovatelčině excindanční žalobě došlo k nesprávnému úřednímu postupu, jelikož nebylo možno považovat za přiměřenou délku tohoto řízení od vydání rozhodnutí o druhém odvolání v pořadí ze dne 20. 12. 2004, resp. od jeho právní moci, které nabylo dne 25. 1. 2005*“, a posléze navázal, že „*uzavření kupní smlouvy v roce 2005 na tyto nemovitosti tak bránil nesprávný úřední postup*“. Žalobkyně proto uzavřela, že otázka okamžiku, ke kterému mělo posuzované řízení skončit, nebylo-li by zatíženo nesprávným úředním postupem v podobě nepřiměřeně dlouho vedeného řízení, již byla pravomocně vyřešena, tedy se nejedná o otázku, kterou by mohl odvolací soud v opakovaném odvolacím řízení znovu řešit a vyřešit odlišně. Navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu, ve kterém dosud nebylo ve věci pravomocně rozhodnuto, ve výroku II. potvrdil jako věcně správný a přiznal ji právo na náhradu nákladů řízení.
28. Odvolací soud ve svých předchozích rozhodnutích shledal jako správný závěr soudu prvního stupně, že v posuzovaném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce řízení a že rozhodným okamžikem pro posouzení vzniku škody a příčinné souvislosti je den 25. 1. 2005, kdy mělo posuzované řízení skončit, a ke kterému měly být žalobkyni vydány nemovitosti z konkursní podstaty úpadce, a dále se již zabýval otázkou vzniku škody v podobě ušlého zisku a příčinné souvislosti mezi tvrzenou škodou v podobě ušlého zisku a nepřiměřenou délkou posuzovaného řízení.

29. Soud prvního stupně při posuzování otázky nesprávného úředního postupu ve smyslu § 13 odst. 1 OdpŠk vycházel z úvah, které jsou relevantní pro posuzování nároku na náhradu nemajetkové újmy, s nimiž se odvolací soud ve svých předchozích rozhodnutích ztotožnil, a nereflektoval přitom zásadní skutečnost, že v projednávané věci se žalobkyně domáhá proti žalované zaplacení náhrady majetkové škody (ušlého zisku) z titulu nesprávného úředního postupu.
30. Nejvyšší soud již v rozsudku ze dne 12. 9. 2012, sp. zn. 31 Cdo 1791/2011, uveřejněném pod číslem 7/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, dospěl k závěru, že odpovědnost státu za majetkovou škodu je nutno odlišit od odpovědnosti za porušení povinnosti vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě ve smyslu § 13 odst. 1 OdpŠk a z něj odvozovaného nároku na zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu dle § 31a OdpŠk. Uvedl: „Odpovědnost státu za škodu způsobenou průtahy v restitučním sporu by mohla být dána jen tehdy, kdyby nečinnost soudu v tomto sporu byla rozhodující příčinou, pro kterou oprávněná osoba přišla o možnost uspokojení nároku na náhradu škody způsobené porušením povinnosti vydat věc vůči povinné osobě. Stát v takovém případě odpovídá osobě oprávněné v restitučním vztahu za to, že nepostupoval tak, aby jí poskytl ochranu práva, tedy za doby nečinnosti, případně průtahů. V takové době řízení odpovídá za škodu vzniklou oprávněnému stát.“ V usnesení ze dne 4. 9. 2013, sp. zn. 30 Cdo 1549/2013, tento závěr již Nejvyšší soud výslovně vysvětlil tak, že „v případě takového nároku na náhradu škody spočívá nesprávný úřední postup (§ 13 odst. 1 věta první OdpŠk) nikoli v nepřiměřené délce řízení jako celku, ale v průtazích v řízení, tj. v nečinnosti na straně soudu.“ V rozsudku ze dne 19. 8. 2014, sp. zn. 30 Cdo 1943/2013, následně shrnul: „Pro zjištění, zda stát odpovídá za poškozeným tvrzenou škodu spočívající ve ztrátě pohledávky v důsledku průtahů v řízení, je třeba odečíst relevantní období nečinnosti soudu od celkové délky řízení a takto stanovit, v jaké době mohlo reálně ke skončení řízení dojít. I zde však platí, že se zohledňují jen taková období nečinnosti soudu, která neodpovídají běžnému průběhu soudního řízení a péči, jíž je soud povinen za účelem rychlé a účinné ochrany práv věci věnovat. Nelze mechanicky odečítat jednotlivé dny, které mezi úkony soudu ve věci uběhly.“
31. Z výše uvedeného pro nyní posuzovanou věc vyplývá, že soud prvního stupně se v řízení neměl zabývat otázkou přiměřenosti délky řízení, neboť ta je určující pro posouzení nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou řízení. Naopak pro posouzení nároku na náhradu majetkové škody (ušlého zisku) měla být zvažována příčinná souvislost pouze s nesprávným úředním postupem spočívajícím v průtazích v řízení.
32. Otázkou, zda relevantní průtah v řízení, s nímž by bylo možné spojovat vznik majetkové újmy, může způsobit také existence nesprávného rozhodnutí, jež bylo následně zrušeno soudem vyšší instance, se zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 2. 2017, sp. zn. II. ÚS 3553/15. V tomto rozhodnutí Ústavní soud dospěl k závěru, že prodloužení soudního řízení v důsledku uplatnění opravných prostředků a rozdílnosti právních názorů mezi soudy je přirozenou – byť v přehnané míře nežádoucí – součástí soudního procesu. I prodloužování délky řízení v důsledku uplatňování opravných prostředků a sjednocování judikatury zatěžuje jednotlivce – účastníka soudního řízení. To platí tím spíše ve věcech skutkově a právně složitých. Prodloužení délky řízení v důsledku vydání posléze zrušených rozhodnutí lze zohlednit přiznáním nároku na náhradu imateriální újmy prodloužením délky zatíženého účastníka řízení. Ústavní soud se tak ztotožnil s názorem Městského soudu v Praze a Nejvyššího soudu, podle něhož za „průtahy“ pro účely posouzení vzniku nároku na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem nelze samy o sobě považovat situace, kdy v průběhu řízení došlo k vydání rozhodnutí, které bylo později zrušeno.
33. Pro odlišnost nároku na náhradu škody a nemajetkové újmy Nejvyšší soud dospěl k závěru, že nelze pro posouzení existence průtahů v řízení analogicky aplikovat závěr Nejvyššího soudu

vztahující se k nároku na odčinění nemajetkové újmy, jenž vyjádřil v rozsudku ze dne 20. 11. 2012, sp. zn. 30 Cdo 1916/2010.

- 34.S ohledem na shora uvedené lze uzavřít, že odvolací soud ve svých předchozích rozhodnutích nastolenou právní otázku neposuzoval v intencích závazné soudní judikatury k této otázce se upínající, byť je třeba v tomto směru akcentovat skutečnost, že uvedená soudní judikatura se ustálila až v průběhu tohoto soudního řízení (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího soudu z 19. 8. 2014, sp. zn. 30 Cdo 1943/2013). Nicméně nelze ztrácet ze zřetele, že došlo-li v soudní rozhodovací praxi při řešení určité právní otázky k judikaturnímu ustálení právního názoru, je z povahy věci nezbytné, aby soudy nižších stupňů tento judikaturní posun ve své rozhodovací praxi reflektovaly (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího soudu z 3. 12. 2009, sp. zn. 30 Cdo 2811/2007).
- 35.Námítka žalobkyně, že otázka nesprávného úředního postupu včetně určení rozhodného okamžiku, kdy mělo být posuzované řízení skončeno, byla již soudy v předmětném řízení závazným způsobem vyřešena a rozhodnuta, takže již nemůže být znovu posuzována, není důvodná.
- 36.Jednak žalobkyně zcela přehlíží, že všechny předchozí rozhodnutí odvolacího soudu ve vztahu k žalobnímu nároku ad 1) a ad 3) – viz bod 6 odůvodnění tohoto rozsudku – byly k dovolání žalobkyně a k její podané ústavní stížnosti zrušeny, přičemž žádná dílčí otázka týkající se odpovědnosti státu (žalované) za škodu podle OdpŠk nebyla Nejvyšším soudem ani Ústavním soudem závazným způsobem vyřešena, a to ani v případě jednoho z nároků žalobkyně na ušlý zisk v souvislosti s prodejem nemovitostí v Xxx, o němž bylo pravomocně již rozhodnuto tak, že byl zamítnut z důvodu, že nebyla shledána příčinná souvislost mezi tvrzeným vznikem škody (ušlým ziskem) a nesprávným úředním postupem. Nebyl tedy naplněn jeden ze tří předpokladů odpovědnosti státu za škodu. Pro úplnost odvolací soud dodává, že všechny tři žalobkyní uplatněné nároky v tomto řízení jsou samostatné, mohly být posuzovány samostatně a dílčí otázky při posuzování těchto nároků mohly být posouzeny i odlišným způsobem.
- 37.V souvislosti se shora uvedeným považuje odvolací soud za nezbytné poukázat na tu zásadní skutečnost, že Nejvyšší soud ve svých kasačních rozhodnutích se zabýval žalobkyní vymezenými právními otázkami, resp. se mohl zabývat dovoláním napadenými rozhodnutími odvolacího soudu jen z hlediska vymezeného dovolacího důvodu (důvodu, který žalobkyně specifikovala ve svém dovolání). Nejvyšší soud je vázán otázkami hmotného nebo procesního práva uplatněnými dovolatelem, přičemž při jejich řešení není oprávněn přezkoumávat dovoláním neuplatněnou (a nerozporovanou) právní otázku (závěr), jinak poruší kogentní normu obsaženou v § 242 odst. 3 větě první o. s. ř., podle níž rozhodnutí odvolacího soudu lze přezkoumávat jen z důvodu vymezeného v dovolání, a tím i právo dovolatele na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (k tomu srovnej náleží Ústavního soudu ze dne 22. září 2020, sp. zn. III. 4002/19).
- 38.Jak je zřejmé z obsahu rozhodnutí Nejvyššího soudu v této věci dovolací soud se otázkou nesprávného úředního postupu nikdy nezabýval, a stejně tak se touto otázkou nezabýval ani Ústavní soud, který opodstatněnost ústavní stížnosti v této věci posuzoval rovněž jen z důvodu, které byly žalobkyní v ústavní stížnosti vymezeny. Jinými slovy řečeno Nejvyšší soud a Ústavní soud otázku nesprávného úředního postupu v posuzované věci závazným způsobem neřešil, a ani jí řešit vzhledem k výše popsanému nemohl.
- 39.K neopodstatněné výtce žalobkyně, že otázku nesprávného úředního postupu posoudil odvolací soud ve všech svých předchozích rozhodnutích shodně a že proto jí již nelze v opakovaném odvolacím řízení vyřešit odlišně, odvolací soud uvádí následující.

40. Žalobkyně v souvislosti s touto výtkou přehlíží, že (jak již bylo výše zmíněno) všechna předchozí rozhodnutí byla na základě mimořádných opravných prostředků zrušena, že dovolacím ani Ústavním soudem nebyla tato sporná otázka závazným způsobem vyřešena, že odvolací soud v předchozích rozhodnutích neposoudil otázku nesprávného úředního postupu v souladu s ustálenou soudní judikaturou (viz bod 30 odůvodnění tohoto rozsudku) a že odvolací soud (navíc rozhodující v jiném složení senátu v tomto čtvrtém odvolacím řízení) není vázán svým dřívějším právním názorem v dané věci, neboť ze žádného ustanovení občanského soudního řádu nelze dovodit, že by odvolací soud nemohl již jednou vyslovený právní názor ve věci v pozdějším odvolacím řízení změnit (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 9. 2014, sp. zn. 30 Cdo 949/2014).
41. Není také pravdivá ani argumentace žalobkyně, že žalovaná v průběhu daného odvolacího řízení zpochybnila otázku, která již byla dávno vyřešena, a že tak je její námitka ohledně nesprávného úředního postupu a určení rozhodného okamžiku, nepřípustná. Nadto odvolací soud dodává, že žalovaná v průběhu celého odvolacího řízení zůstala zcela konzistentní ve svém postoji k zásadní sporné otázce nesprávného úředního postupu ve smyslu § 13 odst. 1 OdpŠk, jehož právní posouzení soudem prvního stupně napadla ve svém odvolání, a v průběhu tohoto řízení jen precizovala důvody svého nesouhlasu s posouzením této sporné otázky.
42. Odvolací soud přitom považuje za nezbytné doplnit, že posouzení, zda v posuzovaném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu v příčinné souvislosti s tvrzením žalobkyně o vzniku škody v podobě ušlého zisku, je otázkou právní, kterou si soud musí posoudit vždy sám. Proto nebylo možné při posuzování této otázky vycházet ze stanoviska žalované, které navíc žalovaná učinila v souvislosti s předběžným projednáním nároku na náhradu za nemajetkovou újmu vzniklou nepřiměřenou délkou posuzovaného řízení (k tomu srovnej soudní judikaturu vztahující se k otázce uplatnění nároku na náhradu nemajetkové újmy a majetkové škody z titulu nesprávného úředního postupu soudu ve smyslu § 13 odst. 1 OdpŠk- viz výše).
43. Odvolací soud v rámci předvídatelnosti svého rozhodnutí opakovaně seznámil žalobkyni při odvolacím jednání se svým odlišným právním názorem na posouzení otázky nesprávného úředního postupu posuzovaného řízení v souvislosti s uplatněnými nároky žalobkyně na náhradu majetkové škody (ušlého zisku) a se soudní judikaturou Nejvyššího soudu, z níž vycházel při posuzování této otázky, kterou žalobkyni předestřel s uvedením konkrétního označení jednotlivých rozhodnutí jejich spisovými značkami a právními závěry z těchto rozhodnutí plynoucích.
44. V souvislosti se změnou svého právního názoru zopakoval důkaz spisem Městského soudu v Praze sp. zn. 14 Cm 69/2001, z něhož učinil následující skutková zjištění.
45. Řízení o vyloučení nemovitostí z konkursní podstaty úpadce Vxxx d, a.s. IČO xxx, bylo zahájeno na návrh žalobkyně dne 21. 2. 2001. Řízení se týkalo nemovitostí v katastrální území Xxx (stavba parc. č. xxx, pozemek a stavba parc. č. xxx o výměře 1 497 m², č.p. xxx - zastavěná plocha, objekt bydlení, pozemek parc. č. xxx o výměře 2 201 m² – ostatní plocha, rekr. ubytovací pl., parc. č. xxx o výměře 850 m² – ostatní plocha, staveniště) a xxx, obec xxx (pozemek a stavba parc. č. xxx o výměře 2 849 m², č.p. xxx – zastavěná plocha, ost. stav. objekt parc. č. xxx o výměře 3 530 m² – zastavěná plocha, průmyslový objekt, parc. č. xxx o výměře 596 m², č.p. xxx – zastavěná plocha, ost. stav. objekt, parc. č. xxx o výměře 60 m², – zastavěná plocha, občanská vybav., parc. č. xxx o výměře 11137 m² – ostatní plocha, manipulační plocha, parc. č. xxx o výměře 3052 m² – ostatní plocha, manipulační plocha, parc. č. xxx o výměře 180 m² – zastavěná plocha dvůr, parc. č. xxx o výměře 92 m² – ostatní plocha, manipulační plocha, parc. č. xxx o výměře 9894 m² – ostatní plocha, manipulační plocha). 19. 6. 2001 vyzval soud žalobkyni k zaplacení soudního poplatku, který byl

zaplacen dne 29. 6. 2001. Dne 10. 7. 2001 soud vyzval žalovaného k vyjádření. Dne 6. 8. 2001 bylo zasláno žalovanému vyjádření. 15. 3. 2002 žalovaný požádal o nařízení jednání, které bylo nařízeno dne 14. 5. 2002 na den 19. 6. 2002. 10. 6. 2002, žalovaný požádal o odročení ústního jednání, z důvodu kolize s jiným jednáním. Dne 11. 6. 2002 došlo k předodročení jednání na den 10. 7. 2002, kdy proběhlo ve věci jednání a žalobkyně navrhla jeho odročení k doplnění dokazování příslušnými zápočty prokazujícími zaplacení kupní ceny ze smlouvy o prodeji podniku. Jednání bylo odročeno na den 11. 9. 2002. Dne 9. 9. 2002 žalobkyně požádala o odročení jednání z důvodu nemoci svého právního zástupce a jednání bylo odročeno na den 18. 10. 2002. Dne 18. 9. 2002 žalovaný požádal o nařízení jednání v co nejkratším termínu, aby nedošlo k prodloužení. Dne 18. 10. 2002 proběhlo ústní jednání, na kterém bylo prováděno dokazování a bylo odročeno na den 20. 11. 2002 za účelem pokračování v důkazním řízení. Žalobkyni bylo uloženo, aby předložila originály listin. 30. 10. 2002 se žalovaný vyjádřil k průběhu řízení a k důkazům. Dne 20. 11. 2002 bylo na ústním jednání ukončeno dokazování. Účastníci byli poučeni podle § 119a o. s. ř. a jednání bylo odročeno na den 6. 12. 2002, kdy byly předneseny závěrečné návrhy. Jednání bylo odročeno za účelem vyhlášení rozsudku na den 11. 12. 2002, kdy došlo k vyhlášení rozsudku tak, že žalobnímu návrhu bylo vyhověno. Rozsudek byl doručen účastníkům 20. 1. 2003. Dne 29. 1. 2003 podal žalovaný proti uvedenému rozsudku odvolání. Spis byl předložen Vrchnímu soudu v Praze dne 11. 2. 2003. Dne 2. 4. 2003 bylo u Vrchního soudu v Praze nařízeno jednání na den 6. 5. 2003, které bylo dne 30. 4. 2003 odvoláno, a dne 5. 6. 2003 byla věc vrácena Městskému soudu v Praze bez věcného vyřízení k vydání opravného usnesení, které bylo vydáno dne 9. 6. 2003 a doručeno účastníkům dne 17. 6. 2003 a 24. 6. 2003. Dne 2. 9. 2003 byl spis předložen Vrchnímu soudu v Praze. Dne 31. 10. 2003 vstoupil do řízení vedlejší účastník na straně žalobkyně a dne 10. 12. 2003 oznámil vedlejší účastník na straně žalobkyně vystoupení z řízení. 17. 2. 2014 žalovaný doplnil své odvolání spolu s jeho odstoupením od kupní smlouvy uzavřené dne 1. 3. 1998. Dne 24. 2. 2004 bylo rozesláno doplnění odvolání, odstoupení od kupní smlouvy a vstup a vystoupení vedlejšího účastníka. Dne 2. 3. 2004 rozhodl Vrchní soud v Praze o zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2002 a rozhodnutí Vrchního soudu v Praze bylo účastníkům doručeno dne 1. 4. a 5. 4. 2004. Dne 19. 4. 2004 bylo nařízeno ústní jednání na den 28. 5. 2004. 19. 5. 2004 došlo soudu vyjádření žalobkyně k odstoupení žalovaného od kupní smlouvy. Dne 28. 5. 2004 proběhlo ústní jednání, kde byly provedeny důkazy, toto jednání bylo odročeno na den 21. 7. 2004. Dne 15. 7. 2004 došlo soudu vyjádření žalovaného k výzvě soudu a dne 21. 7. 2004 došlo soudu vyjádření žalobkyně. Dne 21. 7. 2004 proběhlo ústní jednání, které bylo odročeno za účelem vyhlášení rozsudku na den 23. 7. 2004. Na tomto jednání došlo k vyhlášení rozsudku, který byl doručen účastníkům dne 8. 9. 2004. Dne 23. 9. 2004 podal žalovaný blanketní odvolání. Dne 30. 9. 2004 byl žalovaný soudem vyzván k odstranění vad odvolání. Výzva mu byla doručena dne 5. 10. 2004. Dne 14. 10. 2004 bylo doplněno odvolání žalovaným. Dne 9. 11. 2004 spis byl předložen Vrchnímu soudu v Praze. Dne 20. 12. 2004 Vrchní soud v Praze zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2004. Dne 13. 1. 2005 byl spis vrácen Městskému soudu v Praze. Dne 31. 1. 2005 bylo nařízeno jednání na den 16. 3. 2005. Dne 10. 3. 2005 žalobkyně zaslala doplňující vyjádření, které bylo rozesláno žalovanému dne 11. 3. 2005. Dne 16. 3. 2005 se konalo ústní jednání, které bylo odročeno na den 13. 4. 2005 za účelem poskytnutí lhůty žalobkyni k doplnění skutkových tvrzení. Dne 22. 3. 2005 žalobkyně doplnila skutková tvrzení a dne 23. 3. 2005 doplnění skutkových tvrzení bylo odesláno žalovanému. Dne 7. 4. 2005 došlo k rozšíření žaloby. Dne 13. 4. 2005 proběhlo ústní jednání, které bylo odročeno na den 25. 5. 2005 za účelem poskytnutí lhůty účastníkům k předložení důkazu a vyjádření. Dne 25. 4. 2005 zaslala žalobkyně vyjádření, které bylo odesláno žalovanému téhož dne. Dne 23. 5. 2005 zaslal žalovaný vyjádření. Dne 25. 5. 2005 se konalo ústní jednání, které bylo odročeno na neurčito za účelem rozhodnutí o změně žaloby a zhodnocení dokazování. Dne 5. 10. 2005 byl ustanoven soudní znalec k ocenění tržní ceny nemovitosti ke dni 1. 3. 1998. Dne 13. 10. 2005 byl spis zaslán soudnímu znalci. Dne 7. 12. 2005 znalec požádal o prodloužení lhůty k vypracování znaleckého posudku z důvodu poskytnutí nezbytných podkladů ze strany žalované. Dne 13. 12. 2005 učinil soud výzvu

žalovanému, aby spolupracoval se znalcem. Dne 20. 1. 2006 byl soudu doručen znalecký posudek, který byl rozeslán účastníkům dne 23. 1. 2006. Dne 2. 2. 2006 rozhodl soud o přiznání znalečného. Dne 13. 2. 2006 žalobkyně doplnila vyjádření a požádala o nařízení ústního jednání, které bylo nařízeno dne 23. 2. 2006 na den 24. 3. 2006. Ústní jednání dne 24. 3. 2006 bylo odročeno za účelem poskytnutí lhůty k námitkám žalovaného proti znaleckému posudku. Dne 29. 3. 2006 došlo vyjádření žalovaného ke znaleckému posudku. Dne 18. 4. 2006 došlo soudu vyjádření znalce k výhradám žalovaného ke znaleckému posudku a dne 18. 4. 2006 žalobkyně učinila repliku v souvislosti se znaleckým posudkem. Dne 20. 4. 2006 bylo nařízeno ústní jednání na den 19. 5. 2006, ústní jednání toho dne proběhlo a bylo odročeno na den 26. 5. 2006 za účelem zhodnocení dokazování a předložení důkazních návrhů žalovaného. Dne 24. 5. 2006 došlo soudu vyjádření žalovaného. Dne 25. 5. 2006 bylo jednání odročeno z důvodu nemoci na den 23. 6. 2006. Dne 23. 6. 2006 se konalo ústní jednání, kdy bylo provedeno dokazování a jednání bylo odročeno za účelem vyhlášení rozsudku na den 28. 6. 2006. 28. 6. 2006 došlo k vyhlášení rozsudku, jímž bylo žalobě vyhověno a rozsudek byl doručen dne 2. 11. 2006, soudem byl rozsudek vypraven dne 31. 10. 2006 bez prodloužení lhůty k odvolání. Dne 16. 11. 2006 podal žalovaný odvolání. Dne 14. 12. 2006 byl spis předložen Vrchnímu soudu v Praze. Dne 21. 12. 2006 byl spis vrácen Městskému soudu v Praze bez věcného vyřízení s tím, aby soud prvního stupně vydal opravné usnesení, vyzval žalovaného k uvedení rozsahu odvolání a současně vyzval konkursní soud k předložení listin z konkursního spisu. Dne 27. 12. 2007 soud požádal konkursní soud o předložení listin z konkursního spisu. Dne 3. 1. 2007 soud vyzval žalovaného k doplnění rozsahu odvolání a dne 4. 1. 2007 vydal opravné usnesení. Upřesnění odvolání žalovaným bylo doručeno soudu dne 18. 1. 2007 a dne 1. 2. 2007 se žalobkyně vyjádřila k odvolání. Dne 6. 2. 2007 byl spis předložen Vrchnímu soudu v Praze a dne 2. 7. 2007 rozhodl Vrchní soud v Praze o zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2006. Dne 17. 7. 2007 byl spis vrácen Městskému soudu v Praze a dne 17. 8. 2007 bylo ve věci nařízeno ústní jednání na den 5. 10. 2007. Jednání dne 5. 10. 2007 bylo odročeno na neurčito za účelem poskytnutí lhůty žalobkyni k odstranění vad změny návrhu. Dne 12. 10. 2007 žalobkyně upřesnila žalobní návrh, což bylo žalovanému doručeno dne 24. 10. 2007. Dne 1. 11. 2007 žalobkyně předložila listiny a dne 7. 11. 2007 soud žádal o součinnost konkursní soud. 22. 2. 2008 žalovaný učinil sdělení soudu a požádal, aby jednání ve věci nebylo nařizováno do doby rozhodnutí stížnosti žalobkyně na postup konkursního soudu ze dne 29. 1. 2008. Dne 14. 4. 2008 došlo vyjádření žalobkyně a upřesnění žalobního návrhu. Dne 30. 6. 2008 bylo nařízeno ústní jednání na den 27. 8. 2008. Toto jednání bylo odročeno na den 19. 9. 2008 za účelem zhodnocení dokazování a přednesu závěrečných návrhů a jednání dne 19. 9. 2008 bylo odročeno za účelem vyhlášení rozsudku na den 26. 9. 2008. Na tomto jednání došlo k vyhlášení rozsudku, jímž bylo žalobě opět vyhověno. Dne 14. 11. 2008 podal žalovaný odvolání. Dne 23. 12. 2008 byl spis předložen Vrchnímu soudu v Praze. 22. 1. 2009 došlo Vrchnímu soudu vyjádření žalobkyně k odvolání. Dne 9. 10. 2009 bylo nařízeno jednání na den 29. 10. 2009. Dne 16. 10. 2009 žalobkyně požádala o odročení jednání. Jednání bylo odročeno na den 11. 11. 2009, kdy došlo k vyhlášení rozsudku Vrchního soudu v Praze, jímž byl potvrzen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2008, který nabyl právní moci dne 3. 12. 2009.

46. Poté, kdy doplnil dokazování podle § 213 odst. 2 o. s. ř. v naznačeném směru, upozornil žalobkyni, že v posuzovaném řízení shledal ve smyslu soudní judikatury Nejvyššího soudu (usnesení ze dne 4. 9. 2013, sp. zn. 30 Cdo 1549/2013, rozsudek ze dne 19. 8. 2014, sp. zn. 30 Cdo 1943/2013, ze dne 26. 9. 2017, sp. zn. 30 Cdo 3728/2016, ze dne 19. 6. 2018, sp. zn. 30 Cdo 2208/2016, usnesení ze dne 12. 2. 2019, sp. zn. 30 Cdo 32/2018) následující „průtahy“ - 7 měsíců do doby nařízení prvního jednání ve věci (řízení bylo zahájeno 21. 2. 2001, první jednání nařízeno dne 14. 5. 2002 na den 19. 6. 2002), 3 měsíce v souvislosti z nedodržením zákonné lhůty pro vypracování rozsudku ze dne 28. 6. 2006, který byl vypraven soudem až dne 31. 10. 2006 bez prodloužení lhůty, a 5 měsíců v období, kdy byl spis předložen Vrchnímu soudu v Praze 23. 12. 2008 a kdy došlo k nařízení jednání odvolacího soudu dne 9. 10. 2009 na den 29. 10. 2009; tedy v

souhrnu průtahy v délce 15 měsíců, a vyzval žalobkyni v souvislosti s těmito skutkovými zjištěními, na jejichž základě odvolací soud dospěl k jinému datu, kdy mělo posuzované řízení skončit (od právní moci rozhodnutí posuzovaného řízení - 3. 12. 2009 odečetl dobu průtahy – 15 měsíců; posuzované řízení bez průtahů mělo být skončeno ke dni 3. 9. 2008), zda hodlá na tuto skutečnost nějakým způsobem reagovat (např. případnou změnou skutkových tvrzení apod.). Žalobkyně v závislosti na toto poučení sdělila, že setrvává na svých žalobních tvrzeních a na své argumentaci, kterou uplatnila v průběhu celého odvolacího řízení.

- 47.S ohledem na shora uvedené má odvolací soud za to, že jeho postup v tomto odvolacím řízení byl zcela předvídatelný (k tomu srovnej rozhodnutí Ústavního soudu z 31. 7. 2008, sp. zn. I. ÚS 777/07), a proto vycházejí z žalobních tvrzení, jimiž byly vymezeny oba žalobní nároky, které nedoznaly změny ani v průběhu tohoto odvolacího řízení poté, kdy byl odvolacím soudem předstřen odlišný právní názor na posouzení otázky nesprávného úředního postupu, lze uzavřít, že ve vztahu k oběma posuzovaným nárokům není dána příčinná souvislost s nesprávným úředním postupem spočívajícím v průtazích posuzovaného řízení.
- 48.Odvolací soud se proto již nezabýval otázkami nastolenými v kasačním rozhodnutí posledně zmíněného rozhodnutí Nejvyššího soudu i Ústavního soudu, neboť za stavu, kdy žalobkyně uplatnila žalobou na nárok na náhradu škody (ušlého zisku), tížilo jí důkazní břemeno ohledně splnění všech tří zákonných předpokladů, tj. nesprávného úředního postupu, vzniku škody a příčinné souvislosti mezi vznikem škody a nesprávným úředním postupem. Ze soudní judikatury přitom vyplývá, že jestliže pak v průběhu řízení vyjde z provedení dokazování najevo a soud vezme za prokázané, že byt' jen jeden z těchto tří předpokladů není splněn, žalobu bez dalšího zamítne. Nemusí tedy provádět další dokazování a ověřovat, zda došlo k naplnění ostatních předpokladů pro vznik odpovědnosti, neboť takové dokazování by bylo nadbytečné (k tomu srovnej náleží Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, uveřejněný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu pod č. 26/2004, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 12. 2020, sp. zn. 30 Cdo 2694/2020).
- 49.Odvolací soud ze všech shora uvedených důvodů rozsudek soudu prvního stupně ve výroku II. o věci samé změnil podle § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. tak, že žalobu v rozsahu žalobkyní požadované částky 21 213 475 Kč s příslušenstvím jako nedůvodnou zamítl.
- 50.Žalovaná měla v řízení před soudy všech stupňů plný procesní úspěch. Náhrady nákladů za první řízení před soudem prvního stupně a za první odvolací řízení se však výslovně vzdala. Za první a druhé řízení u odvolacího soudu a za řízení u Ústavního soudu jí žádné náklady nevznikly. Žalované proto byla přiznána podle § 224 odst. 1 a 2 o. s. ř. a § 142 odst. 1 o. s. ř. za použití § 151 odst. 3 o. s. ř. a § 1, 2 vyhlášky č. 254/2015 Sb. náhrada nákladů za druhé řízení u odvolacího soudu výši 1 200 Kč za 4 úkony po 300 Kč (jednání u odvolacího soudu – 8. 2. 2017, 15. 3. 2017, 12. 4. 2017 a 26. 4. 2017) a dále náhrada za třetí řízení u odvolacího soudu ve výši 900 Kč za 3 úkony po 300 Kč (jednání u odvolacího soudu – 13. 11. 2019, 27. 5. 2020 a 29. 5. 2020), celkem tedy částka 2 100 Kč. Za čtvrté odvolací řízení náleží žalované náhrada za 8 úkonů po 300 Kč (jednání u odvolacího soudu dne 13. 7. 2022, 5. 10. 2022, 11. 11. 2022, 18. 1. 2023 a 20. 1. 2023 - publikace rozsudku, vyjádření ze dne 4. 10. 2022, 14. 10. 2022, 8. 11. 2022); tedy 2 400 Kč. Náhrada nákladů řízení žalované za celé soudní řízení činí celkem 4 500 Kč. Tato částka byla uložena žalobkyni k zaplacení v zákonné lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku podle § 160 odst. 1 o. s. ř.
- 51.O náhradě nákladů řízení státu bylo rozhodnuto podle § 148 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř., a to s přihlédnutím k procesnímu neúspěchu žalobkyně, která byla určena povinnou zaplatit České republice – na účet Obvodního soudu pro Prahu 2 částku 8 864 Kč za vyplacené

znalečné a svědečné (výrok III.) a na účet Městského soudu v Praze částka 691 Kč za vyplacené svědečné.

52. Ve výroku I. o zastavení řízení a v zamítavém výroku III. nebyl rozsudek soudu prvního stupně odvoláním dotčen, a proto nebyl ani odvolacím soudem přezkoumáván a nabyl v tomto rozsahu samostatně právní moci (§ 206 odst. 3 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

Praha 20. ledna 2023

JUDr. Ladislava Mentbergerová v.r.
předsedkyně senátu